

В ПЛАНИНАТА

Нощта люлее звездни ветрила
мад папрати, над вейки и скали.
И в тоя чуден храм от тишина,
спокойствие и хладина струи.
Под звездните покои на вълни
разлива хлад небесната роса
и в унес тих за слънчеви зари
люлеят клони сънни дървеса.

От небесата златен прах вали
и ти заспиваш сладко уморен,
с надеждата, че утре ще изгрей
на нов живот усмихнатия ден.
Заспиваш. Няма никой. Вятър тих
целува в сън заспалите треви,
и нечий глас в среднощния покой
за щастие бленувано мълви...

О, как е свято вечер в тишината
да бъдеш сам самичък в планината!

Да бъдеш сам и в трепети сърдечни
през скръб да чезнеш в спомени далечни...